

Olvasó sarok

A Csillag igaz meséje

Valahol egy hegyen tábortűz pattogott,
És bujdosók ültek körülötte,
Halkan csordogáló magyar szó hallatszott,
Búsan néztek veszített életükre.

Két férfiú elmélyülten filozofált,
Mit rejt számukra tiport hazájuk,
Egyikük bölcs, másikuk bosszúért kiált,
Éledni látszott megtört világuk.

Asszony s leány jött közójük menekülvén,
Szeretteikről semmit sem tudva,
Kínjuk eggyé vált a hegygerinc tetején,
Élt szívükben reményük sugara.

Hírek érkeztek élők és holtak felől,
Rengett minden a szavak hallatán,
Hol gyász, hol pedig öröm szállott szívükből,
Mégfáradt bujdosók karácsonyán.

Jó egy család, kiket hatalom tévesztett,
-Állj meg, ki felettük ítélnél,
Gyarló ember vére ne érje kezedet,
Ne ítéld, hogy el ne ítéltessél!

Ím a Csillag fenn, magasan, mégis közel,
Mi bánatot hozott, semmibe hullt,
Mert messzire űzte jóságos fényével,
Bujdosók szívébe öröm vonult.

Láttuk és hallottuk, figyeltük lelkesen,
Hogy mire tanít minket Wass Albert,
Itt Algyőn, Szellemünk üdvös Szentélyében,
Valós mesék tanítják az embert.

Reklámszünet!

(Avagy a sötétség árnyéka?!)

Ember! Apró emberke! Szelíden kérek, emeld fel fejed! Pár percet kérek! Újat nem adok neked, csak néhány gondolatot. Nem érzed, milyen egyedül maradtál? Vagy talán mégsem?! Rászedtek, becsaptak, agyad rég kimosták, hogy ne is gondolkodj! Körülvetted magad mindenféle kacattal, s hitték, hitették veled, boldog lettél?! Porszem vagy, a fogyasztói világ fogaskerekei közt. Elfelejtettél őszintén örülni, szeretni, sírni! Elfelejtettek veled való értékeket, másokat megérteni, s másokon segíteni. Pedig van ám egy másik világ, hol szerényebben, szolidabban, de a tiszta lélek gazdagságában is lehet élet!

*

Nagy vendégség

Ováció apró, csekélyke az öröm. "A ruhafogast megtalálod az előszobában!" hangzik a szó a legsötétebb szobából s lelkekből. "Mindjárt vége a sorozatnak, gyere, nézd, te is!" Leülök, s kinn várok. Odabenn merednek. A reklámszünetben pár kényszerű szó. Izmaim megfeszülnek. Innét el, el! Kiszalad a vér a kezemből. Lelkem centrifuga. Mi marad középen? Keserű torokkal, mint csapzott kutya, oldalgok hazafelé. Meleg az otthon. Finom lesz a kávé, s készül az éték, (reklámszünet.)

*

Országúton

Képernyőd előtt gerinced kiflit formál. Szemed kocsányon mered előre.

Nálad a kézi szintetizátor. Zongorázol, tudsz! Vered a billentyűket, indul a vadászat. SMS-ek, facebook, s számtalan közösségi oldal. Szlalomozol kerülgetve többnyire az értéktelen szemetet. Hiteltelen barátságok, ígéretes szerelmek! Órákig lövöldözöl ostoba szörnyekre. Tán már írni sem tudsz, könyvet kezedbe nem veszel, zenét nem hallgatsz. Karakterekben gondolkodsz, (bár lennél)! Mint az árnyék a könnyebb ellenállás felé mozdultál.

*

Ma van a tegnap holnapja

Tudom, gondolataim lehangolóak. Írásom, környezetem jelenségei készítették. Szeretném azt hinni, hogy értesz! Tudom, harcom majdnem reménytelen, mégsem akarok egyfejű magánjátékos lenni! Abból a sorból, ahol a többség szürke igénytelensége leledzik, ne keress! Glória nem világít fejemen, így se keress! Vak embereknek a szeme a lélek érzékenysége, a hangok világa. Ám ha nálunk vesznek is az értékek, van egy gomb, a rádión, az ötszázötvennyolcas kiloherc, ahol még leledzik.

*

Néma végszó

Sorsom társa! Te ugye hallgatsz zenét, könyvet kezedbe veszel?! Ugye van barátod, van csodás barátnőd, s a telefont is felemeled?! Ember! Arcod lásam!

Erdei manó

Olvasói levél

Tisztelt Szerkesztőség!

A Horty családról szóló megemlékezés készített hozzászólásra. A Vakok Világa folyóirat számos cikket közölt iskolánkról és a Homérosz Kórusról. Még nem adott hírt a kormányzó és a felesége iskolánkban tett egész napos látogatásáról, valamint a család megjelenéséről az énekkar egyik előadóján. A pontos dátumra nem emlékszem, mert a kétkötetes albumot 43 évvel ezelőtt, három napra kaptam kölcsön, jegyzetelésre nem volt időm. Az énekkar budapesti és vidéki fellépéseiről alkalmanként legalább három napilap számolt be. A vakok egyéb kulturális, ipari, kereskedelmi tevékenységéről egy-egy újságból értesülhettünk. A cikksorozat a sorstársak közül mindössze a Homérosz Kórus elődjének tekintett felnőtt látássé-

rült leányokkal foglalkozó, vak zenetanár nőt, egy vak zenetanár férfit, és egy siketvak diáklányt nevesít. A beragasztás első helyszíne a Hungária úti intézet 1900-ból. Figyelemre méltó olvasmány. A gyűjtemény 1945-ig terjed.

A két kötet tulajdonosa az anyagot vasdiplomája átvételekor Illyés Gyulánénak szándékozott átadni állandó megőrzésre. A karnagy úrral néhányszor még találkoztam művelt emberek társaságában, de a könyvek holléte után akkor jutott eszembe érdeklődni, amikor már felesége is meghalt.

Szerkesztő asszony további munkájához sok sikert kívánok.

Sorstársi üdvözlettel.

Erős Pál

Kelt: Budapest, 2013. július 04.

Elhunyt Dobos Kálmán sorstársunk

Ez év július elsején, életének 82. évében adta vissza lelkét Teremtőjének Dobos Kálmán zeneszerző, zongoraművész.

A mélyen vallásos, humanista művész csodálatraméltó, gazdag életművet hagyott reánk. Tisztelgésül idézzük fel e kivételes képességű ember életútját!

1931-ben született Szolnokon. Látását a gimnazista fiú 14 évesen robbanás következtében veszítette el. Ez a baleset váratlan fordulatot hozott sorsában. A család Budapestre költözött, hogy Kálmán életét segíthesse. Először a hagyományos kefekötést ajánlották neki. A

szorgalmas fiú azonban hamar elsajátította a Braille írás-olvasást és szülei tanácsára zongorázni kezdett.

"Nem készültem zenei pályára. Életem vonata a Gondviselő váltóállítása következtében kanyarodott a művészet sínére." Első zenetanára jónevű sorstársunk, Bocskai Imre volt. A zongorázás mellett Kálmán kisebb szerzeményekkel is próbálkozott. A háború után nehéz időkben a tanórák díját a szülők természetben - cukorral, liszttel, zsírral - tudták fizetni. Az 1945-46-os tanév biztató előmenetele alapján felvételizett a Zeneakadémiára, de elutasí-